

som den, der nu er gennemført; men at den laa i den daværende Regerings Tanker, kom tilstrækkelig tydeligt frem under Forhandlingerne, idet det atter og atter blev betonet baade af mig og af andre, at det, der var Formaålet, var gradvis at nærme sig til Guldpariteten — vi troede ikke, denne kunde naas, men vi vilde gradvis nærme os den gennem Seddelinddragning, og dette vil jo atter sige Kreditindskrænkning. Maa jeg hertil knytte min Forbavelse over, at den højtærede Statsminister, naar han bliver angrebet — efter min Mening ikke med fuld Ret — for de formentlig ulykkelige Virkninger af de banktekniske Midler, navnlig Kreditindskrænkningen, som er blevet anvendt for at bedre vor Valutas Stilling, finder det passende at sige, at denne Løkke om Halsen paa Erhvervslivet har den højtærede Statsminister ikke lagt, det har hans ulyksalige Forgænger gjort. Det er jo meget rigtigt, at naar man vil gaa den eneste Vej, som virkelig naar ind til Roden af Ondet, den Vej, man ogsaa er gaaet i andre Lande, hvor det er lykkedes at faa en Valutastabilisering, nemlig den Vej at indskrænke den cirkulerende Seddelmængde, kan man ikke gøre noget som helst andet end at anvende de banktekniske Midler. Hvad vil det sige at indskrænke Seddelmængden? Ja, det vil sige at indskrænke Kreditten med de Midler, som dertil er anvendelige, og til disse banktekniske Midler hører, som ogsaa de forløbne Aars europæiske Finanshistorie viser, ogsaa Diskontoen.

Det blev jo tilstrækkeligt stærkt paavist — det blev ogsaa nævnt af den højtærede Statsminister under Forhandlingerne her om Valutaplanen —, at naturligvis forudsætter den Forpligtelse, som Staten har paalagt Nationalbanken, og som jeg har været med til at paalægge den, og som jeg mener, det var rigtigt og godt at paalægge den, at Nationalbanken indenfor visse Grænser maa have Lov til at bruge de banktekniske Midler, og navnlig at man ikke formener den at bruge den Kreditindskrænkning, som er den mest praktiske og mest virksomhedsfulde Vej til at formindske Seddelmængden. Dette har den højtærede Statsminister ogsaa fuldt ud erkendt den Gang, og det vilde være at tage Grunden fuldstændig bort under den Ordning, som de tre Partier var enige om at vedtage i December Maaned, nu at skyde dette til Side og sige, at det er en slet Arv, som den højtærede Statsminister her har modtaget fra den forrige. Nej, den hører ganske nødvendigt med til Systemet og er derfor ogsaa noget, som den højtærede Finans-

minister er med til at opretholde og maa være med til at opretholde.

At gennemføre en Ordning som den, vi fik i December, vilde have været ganske umuligt lige forud for Valget. Og hvorfor? Fordi det havde været umuligt at faa Nationalbanken til at finde sig deri. Nationalbanken vilde nemlig i sin Modstand — og vi ved jo, hvor skarp denne Modstand var, lige til den sidste Time, kan jeg godt sige — mod en saadan Ordning have fundet Støtte hos tre af Rigsdagens Partier, nemlig Socialdemokratiet, de Radikale og Konservative, som alle vilde gaa ganske andre Veje: Socialdemokraterne Formuekonfiskation, de Radikale og Socialdemokraterne i Forening Importregulering eller Midler, som kan sammenlignes hermed, og de Konservative Guldtoed. Disse tre Partier vilde da være gaaet imod, det vil og kan ingen benægte, de vilde i sluttet Trop være gaaet imod en Ordning som den, vi gennemførte i December. Men saa er der ingen Sandhed i at behøjde den daværende Regering, at vi den Gang ikke kunde gennemføre en saadan Ordning. Den kunde først gennemføres, naar det højsttalende Parti og det største Parti selv havde faaet Regeringsmagten i Hænde og havde samlet sig nogle flere Erfaringer og selv var blevet interesseret i at tilvejebringe en virkelig praktisk Ordning, og den kunde først og fremmest ikke gennemføres, før man ikke længere havde en Opposition, der gjorde det til sit vigtigste politiske Kampmiddel at fremstille den danske Valutasituation som fuldkommen umulig; den kunde først gennemføres, naar der var kommet nogenlunde Ro om Valutasituationen og denne ikke længere blev benyttet som Kasteskyts i den politiske Kamp, saaledes som den blev under os.

Saa sagde endelig den højtærede Finansminister, at det, han havde gennemført ved Valutaloven, var det første Forsøg, der overhovedet var blevet gjort for at tilbagebetale noget af Statsgælden. Det er højest mærkværdigt, at en Finansminister kan have en saa kort Hukommelse, at den højtærede Finansminister ikke erindrer, at en Lov, som jeg gennemførte faa Maaneder før mit Ministeriums Fald — en Lov, som den højtærede Finansminister drager ikke saa ganske faa Millioner ud af den Dag i Dag —, Loven om Omsætningsafgift for Automobiler, netop var bestemt til gennem sin Indtægt at afbetale paa Statsgælden. Det var 5 Mill. Kr. Desuden fremsatte jeg lige mod Samlingens Slutning Forslag til 3 andre Love, der tilsammen vilde bringe en Indtægt, lavt regnet paa 16 Mill. Kr.,